

"La màquina està destrossant el metge de capçalera"

Després de divuit anys com a doctor a la Vall del Tenes, primer a Santa Eulàlia i després al CAP de Lliçà d'Amunt, Francesc Puig es jubila als 65 anys complerts ple d'inquietuds i projectes

Se'm fa estrany entrevistar el Francesc Puig —el doctor Puig, el meu metge de capçalera de tota la vida—, entrar a casa seva com una amiga i veure'l en mànigues de camisa, una mica atabalat i tot, perquè se'ls ha espatllat l'escalfador. Em fa pujar, i mentre ell està pel lampista surto al balcó. Enmig d'un camp d'avellaners altíssims veig Can Brustenga i, al fons, per sobre la capçada dels pins, el Montseny. "Si aquests arbres creixen més, aviat no veurem el Turó de l'Home", diu el metge amb un punt de tristesa. Finalment, arreglada l'avaria, ens asseiem al sofà entre coixins de coloraines andines.

Com va, la jubilació?

Bé, però de moment amb arreglar l'escalfador i la persiana que es va trencar, ja m'han passat els vint dies de jubilació oficial, com aquell qui diu!

Però bé deu tenir més temps...

Oh, ara tinc tot el temps del món! I tinc moltes coses pendents que fins ara no havia pogut fer. Llegir, per exemple, però no sobre medecines: ara tinc una gran set de llegir literatura i pensament.

I a part de llegir?

Ara també tindrè més temps per dedicar-me a Xile.

Des d'algun projecte concret?

Dins de l'ONG Agermanament em cuido del projecte Raíces, dedicat als nens del carrer, nens que no estan escolaritzats, que guanyen diners descarregant camions, portant bosses de les dones que van a plaça fins a casa... Canalla que vaguen pel carrer i que estan en risc de drogoaddicció, de prostitució, d'una vida desestructurada. És un projecte per a la ciutat de Quilpué, a uns dos-cents quilòmetres al nord de Santiago, que és on jo havia estat.

Com ho porta, des d'aquí?

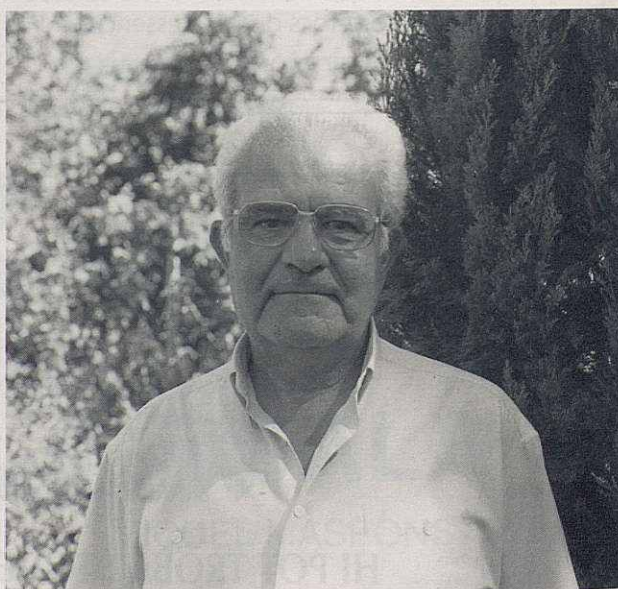
Oh, ara rai, que anem amb els correus electrònics amunt i avall! A més hi anem anant. Jo, per exemple, des de l'any 1990 hi he estat cinc o sis cops, i a finals de febrer hi tornaré i m'hi estaré un mes i mig o dos.

Vostè que va viure deu anys a Xile, que va patir l'empresonament i la tortura i que no ha perdut el contacte amb el país, veu possible una reconciliació després del que ha passat amb Pinochet?

Va ser possible, aquí? No. La Guerra Civil, després de seixanta anys, encara és viva. S'estan trobant fosses comunes i moltes famílies volen saber on són els avis desapareguts. Però no vivim pendents d'això. Allà passa el mateix: la gent està més preocupada pel present i el futur que pel passat. Ara, per a qui li van matar un familiar el dolor continua, i també continuen els judicis contra Pinochet. És una llaga que hi és i que tardarà molts anys a cicatritzar...

Parlem del doctor Puig. Com creu que ha de ser, un metge de capçalera?

Ha de tenir un vessant científic i un vessant humà de saber escoltar, saber posar-se en la pell de l'altre. Jo vaig deixar l'hospital per ser metge de família precisament per això, perquè volia atendre les persones però també acompanyar-les al llarg dels anys de forma integral: no només físicament sinó també psíquicament i fins i tot socialment, perquè de vegades el problema pot venir d'una casa que no es ventila.

Segons el metge, "la jubilació també és per tenir temps d'interioritzar, de llegir, de reflexionar".

Com recorda els anys a Santa Eulàlia?

Molt macos, en algunes coses millors que aquests últims al CAP, perquè era una feina més controlable. A l'any 1984, quan vaig començar, el poble tenia 1.600 habitants.